

Hayat, kazanmak üzerine kurulmuş olup bir sınırı da yoktur. Yani kazan, kazan hep kazan düşüncesiyle insanların kazanma duyguları da sürekli yenilenir. Ülkeyi, kentleri, şirketleri vs. yöneteler de insan olduğuna göre kazanma duygularını oralara taşımaları da görevleri gereğidir. Kimi kazanır, kimi ise kaybeder. Kazanan ülkeler ve kentler olduğu gibi, kaybedenler de olacaktır.

İçinde yaşadığımız şehir de kaybedenler sınıfında yerini almış ve bu anlayışla da sürekli kaybeden olmaya dönüşmüştür. Çünkü kazanmak için strateji, emek, planlı çalışma, ekip çalışması vb ile bunları destekleyen ekonomik kaynaklar gereklidir. Bunlar olmadığına göre kaybetmek normal bir sonuçtur. Şehrimizin kazanmak için gerekli bir stratejik planı yoktur ve hiç de olmamıştır. Uzun yıllar ilçemizi yönetenler aynı kişi ve aynı düşüncenin ekipleridir. Bir gelişim planı ve kent kültürü oluşturulamadığı gibi mevcut kaynaklar verimli kullanılmamış ve gündelik yapılması gereken acil işler bile çözümsüzlüğe terk edilmiştir. Yani kaybetmişiz.

Akarsularımız HES adı altında, ormanlarımız ve tarım alanlarımız maden çıkarma amacıyla küresel güçlere, yaylalarımız turizm diye diye Araplara verilerek kaybedilmiştir. Çocukluğumuzda heyecanla dinlediğimiz belediye bandosu ve top oynadığımız okul bahçelerimizi, son olarak Dumlupınar'ın bahçesini de kaybettik.

Caddelerimiz bir yana kaldırımlarımızın bile bir kısmı arabalara teslim edilerek yayalarımız kaybetmiştir. Esnaf sıkıntılı duruma düşerken temel geçim kaynağı fındık, dört yıl öncesinin yarı fiyatına inerek üretici de kaybetmiştir.

Futbol takımı üçüncü ligden Bölgesel Amatör Lige düşmüşse, spor da kaybetmiştir. Bu örnekleri çoğaltabiliriz.

Belediye başkanı iktidar partisinden olursa hizmet gelir, şehir kazanır diyen seçmen de hükmen mağlup olarak kaybetmiştir.

Başkanları muhalefet partisinden olan İzmir, Eskişehir, Aydın, Trakya illeri vb kazanmıştır.

Kazanmayı isteyecek ve becerecek yöneticileri bulmak istemedikten sonra sürekli kaybedeceğiz.

Kazanan ise her dönem güçlünün yanında yer alan aynı kişiler ve siyaset olmuştur! Kazananların sayısal çoğunluğu nüfusun yüzde birleri kadar olup, yüzde doksan dokuzlar kaybetmiştir. **İşin tuhaf yanı, kaybedenlerin çoğu kaybettiklerinin de farkında değiller.**

Kaybeden hepimiz ve geleceğimiz olup gittikçe güvenimiz de kaybolmaktadır. Kendilerini kaybeden insanlar hiç kimseye kazandırmadığı gibi, her şeye rest çeken insanlar için de kaybetmek büyük bir sorun değildir!

Ülke olarak ise; Siyasetin merkezinde öğüttüğümüz dinimizin kutsallığını, dış itibarımızı, barışçıl duygularımızı, hoş görümüzü, umudumuzu, “Yurtta barış, dünyada barış” ülkümüzü vb gibi... Sonuç olarak **hiç kaybedilmemesi gereken adalet duygularımızı da kaybettiğimize göre hiç bir şey kazanamamışız** demektir.

Kaybetme bağımlılık yapmaya başlamadan önce, kendimizi sorgulama ve yenileme zamanı çoktan gelmiştir. Acil olarak sorunlar masaya yatırılmalı ve reklamlar rafa kaldırılmalıdır.

Arabesk bir düşünce yapısıyla kazanmak mümkün olmadığına göre işe değişimle başlar isek, kazanma yolunda ilk adımı da atmış oluruz.